

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 3 grudnia 2020 r. *

Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 56 TFUE – Stosowanie – Sytuacja o charakterze wyłącznie wewnętrznym – Dyrektywa 2000/31/WE – Artykuł 2 lit. a) – Pojęcie „usług społeczeństwa informacyjnego” – Artykuł 3 ust. 2 i 4 – Artykuł 4 – Stosowanie – Dyrektywa 2006/123/WE – Usługi – Rozdziały III (Swoboda przedsiębiorczości dla usługodawców) i IV (Swobodny przepływ usług) – Stosowanie – Artykuł 9 i 10 – Dyrektywa (UE) 2015/1535 – Artykuł 1 ust. 1 lit. e) i f) – Pojęcie „zasady dotyczącej usług” – Pojęcie „przepisów technicznych” – Artykuł 5 ust. 1 – Brak uprzedniego powiadomienia – Skuteczność – Działalność polegająca na umożliwieniu nawiązywania za pośrednictwem aplikacji na smartfony kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie – Kwalifikacja – Uregulowanie krajowe, które poddaje tę działalność systemowi uprzedniego zezwolenia

W sprawie C-62/19,

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Tribunalul București (sąd okręgowy w Bukareszcie, Rumunia) postanowieniem z dnia 14 grudnia 2018 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 29 stycznia 2019 r., w postępowaniu:

Star Taxi App SRL

przeciwko

Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General,

Consiliul General al Municipiului București,

przy udziale:

IB,

Camera Națională a Taximetriștilor din România,

D'Artex Star SRL,

Auto Cobălcescu SRL,

Cristaxi Service SRL,

* Język postępowania: rumuński.

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes izby, N. Piçarra, D. Šváby (sprawozdawca), S. Rodin i K. Jürimäe, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: R. Şereş, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu Star Taxi App SRL – początkowo C. Băcanu, a następnie G.C.A. Ioniță, avocați,
- w imieniu Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General – M. Teodorescu, w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu niderlandzkiego – M. Bulterman i J.M. Hoogveld, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej – S.L. Kalèda, L. Malferrari, L. Nicolae i Y.G. Marinova, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 10 września 2020 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 56 TFUE, art. 1 pkt 2 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. 1998, L 204, s. 37), zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. (Dz.U. 1998, L 217, s. 18) (zwanej dalej „dyrektywą 98/34”), art. 2 lit. a), art. 3 ust. 2 i 4 oraz art. 4 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym) (Dz.U. 2000, L 178, s. 1), art. 9, 10 i 16 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2006, L 376, s. 36), a także art. 5 dyrektywy (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. 2015, L 241, s. 1).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Star Taxi App SRL a Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General (terytorialną jednostką administracyjną gminy Bukareszt, Rumunia, zwaną dalej „gminą Bukareszt”) i Consiliul General al Municipiului București (naczelną radą gminy Bukareszt) w przedmiocie uregulowania uzależniającego prowadzenie działalności polegającej na umożliwieniu nawiązywania za pośrednictwem aplikacji na smartfony kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie od uzyskania uprzedniego zezwolenia.

Ramy prawne

Prawo Unii

Dyrektywa 98/34

- 3 Dyrektywa 2015/1535 uchyliła i zastąpiła z dniem 7 października 2015 r. dyrektywę 98/34, a odesłania do dyrektywy 98/34 traktuje się poniżej jako odesłania do dyrektywy 2015/1535, zgodnie z jej art. 10 akapit drugi.
- 4 W szczególności art. 1 akapit pierwszy pkt 2 dyrektywy 98/34 został zastąpiony, w identycznym brzmieniu, przez art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535.

Dyrektywa 2000/31

- 5 Artykuł 2 lit. a) dyrektywy 2000/31 definiuje „usługi społeczeństwa informacyjnego” jako „usługi w rozumieniu art. 1 [ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535]”.
- 6 Artykuł 3 ust. 2 i 4 dyrektywy 2000/31 stanowi, co następuje:

„2. Państwa członkowskie nie mogą z powodów wchodzących w zakres koordynowanej dziedziny ograniczać swobodnego przepływu usług społeczeństwa informacyjnego pochodzących z innego państwa członkowskiego.

[...]

4. Państwa członkowskie mogą podejmować środki mające na celu odstępianie od ust. 2 w odniesieniu do określonej usługi społeczeństwa informacyjnego, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) środki są:
 - i) konieczne z jednego z następujących powodów:
 - porządek publiczny, w szczególności zapobieganie, dochodzenie, wykrywanie oraz ściganie przestępstw, wraz z ochroną małoletnich oraz walką z podżeganiem do nienawiści z powodów rasowych, seksualnych, religijnych oraz narodowościowych, a także z naruszeniem godności człowieka dotyczącymi osób fizycznych,
 - ochrona zdrowia publicznego,
 - bezpieczeństwo publiczne, łącznie z zapewnianiem bezpieczeństwa narodowego oraz obrony narodowej,
 - ochrona konsumentów, łącznie z inwestorami;
 - ii) podejmowane przeciw określonej usłudze społeczeństwa informacyjnego, która narusza cele określone w [ppkt] (i) lub która faktycznie i poważnie grozi naruszeniem tych celów;
 - iii) proporcjonalne do tych celów;

b) państwo członkowskie przed podjęciem takich środków oraz bez uszczerbku dla postępowania sądowego, łącznie ze wstępną procedurą sądową oraz czynnościami przeprowadzonymi w postępowaniu przygotowawczym:

- zwróciło się do państwa członkowskiego określonego w ust. 1, aby podjęło środki, a państwo to ich nie podjęło lub były one niewystarczające,
- powiadomiło Komisję i państwo członkowskie określone w ust. 1 o zamiarze podjęcia takich środków”.

7 Zgodnie z art. 4 tej dyrektywy:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, żeby podjęcie i prowadzenie działalności przez usługodawcę świadczącego usługi społeczeństwa informacyjnego nie wymagały zezwolenia ani żadnego innego wymogu mającego równoważny skutek.

2. Ustęp 1 pozostaje bez uszczerbku dla systemów udzielania zezwolenia, które nie mają szczególnie i wyłącznie na celu usług społeczeństwa informacyjnego lub które są objęte dyrektywą 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji w dziedzinie usług telekomunikacyjnych [(Dz.U. 1997, L 117, s. 15)]”.

Dyrektywa 2006/123

8 Motyw 21 dyrektywy 2006/123 stanowi:

„Usługi transportowe, w tym transport miejski, taksówki i karetki pogotowia ratunkowego, jak również usługi portowe powinny być wyłączone z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy”.

9 Artykuł 2 ust. 2 lit. d) wskazanej dyrektywy przewiduje, że nie ma ona zastosowania do usług w dziedzinie transportu, w tym usług portowych, objętych zakresem zastosowania tytułu V części trzeciej traktatu WE, a obecnie tytułu VI części trzeciej traktatu FUE.

10 Artykuł 3 ust. 1 wspomnianej dyrektywy stanowi:

„W przypadku kolizji między przepisami niniejszej dyrektywy i innym wspólnotowym aktem prawnym regulującym specyficzne aspekty podejmowania i prowadzenia działalności usługowej w określonych dziedzinach lub w ramach określonych zawodów pierwszeństwo mają przepisy innych wspólnotowych aktów prawnych i to one stosowane są do tych określonych dziedzin lub zawodów. Obejmuje to:

- a) dyrektywę 96/71/WE [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. 1997, L 18, s. 1)];
- b) rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 [Rady z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. 1997, L 28, s. 1)];
- c) dyrektywę Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej [(Dz.U. 1989, L 298, s. 23)].

- d) dyrektywę 2005/36/WE [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. 2005, L 255, s. 22)]”.
- 11 Artykuł 4 pkt 1 dyrektywy 2006/123 określa „usługę” jako wszelką działalność gospodarczą prowadzoną na własny rachunek, zwykle świadczoną za wynagrodzeniem, zgodnie z art. 57 TFUE.
- 12 Rozdział III tej dyrektywy, zatytułowany „Swoboda przedsiębiorczości dla usługodawców”, zawiera art. 9–15 tej dyrektywy. Artykuł 9 stanowi:
- „1. Państwa członkowskie nie uzależniają możliwości podejmowania lub prowadzenia działalności usługowej od jakiegokolwiek systemu zezwoleń, chyba że spełnione są następujące warunki:
- a) system zezwoleń nie dyskryminuje danego usługodawcy;
 - b) potrzeba wprowadzenia systemu zezwoleń jest uzasadniona nadrzędnym interesem publicznym;
 - c) wyznaczonego celu nie można osiągnąć za pomocą mniej restrykcyjnych środków, w szczególności z uwagi na fakt, iż kontrola następcza miałaby miejsce zbyt późno, by odnieść rzeczywisty skutek.
2. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 39 ust. 1, państwa członkowskie określają swoje systemy zezwoleń i uzasadniają zgodność tych systemów z ust. 1 niniejszego artykułu.
3. Przepisy niniejszej sekcji nie mają zastosowania do tych aspektów systemów zezwoleń, które są bezpośrednio lub pośrednio regulowane przez inne wspólnotowe akty prawne”.
- 13 Zgodnie z art. 10 ust. 1 i 2 dyrektywy 2006/123:
- „1. Systemy zezwoleń opierają się na kryteriach, które wykluczają możliwość korzystania przez właściwe organy z przyznanego im uznania w sposób arbitralny.
2. Kryteria określone w ust. 1 muszą być:
- a) niedyskryminacyjne;
 - b) uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym;
 - c) proporcjonalne do danego celu związanego z interesem publicznym;
 - d) jasne i jednoznaczne;
 - e) obiektywne;
 - f) podane z wyprzedzeniem do publicznej wiadomości;
 - g) przejrzyste i łatwo dostępne”.
- 14 W rozdziale IV tej dyrektywy, dotyczącym swobodnego przepływu usług, znajduje się art. 16, który stanowi:
- „1. Państwa członkowskie uznają prawo usługodawców do świadczenia usług w państwie członkowskim innym niż to, w którym prowadzą oni przedsiębiorstwo.
- Państwo członkowskie, w którym świadczona jest usługa, zapewnia możliwość swobodnego podjęcia i prowadzenia działalności usługowej na swoim terytorium.

Państwa członkowskie nie uzależniają możliwości podejmowania lub prowadzenia działalności usługowej na ich terytorium od spełnienia wymogów sprzecznych z następującymi zasadami:

- a) niedyskryminacja: wymóg nie może ani bezpośrednio, ani pośrednio dyskryminować ze względu na przynależność państwową lub w przypadku osób prawnych ze względu na państwo członkowskie, w którym prowadzą przedsiębiorstwo;
- b) konieczność: wymóg musi być uzasadniony względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego, zdrowia publicznego lub ochrony środowiska naturalnego;
- c) proporcjonalność: wymóg musi być odpowiedni dla osiągnięcia wyznaczonego celu i nie może wykraczać poza to, co niezbędne do jego osiągnięcia.

2. Państwa członkowskie nie mogą ograniczać swobody świadczenia usług przez usługodawcę prowadzącego przedsiębiorstwo w innym państwie członkowskim poprzez nałożenie któregokolwiek z następujących wymogów:

- a) obowiązek prowadzenia przez usługodawcę przedsiębiorstwa na ich terytorium;
- b) obowiązek uzyskania przez usługodawcę zezwolenia od ich właściwych organów, w tym wpisu do rejestru lub rejestracji w zrzeszeniu lub stowarzyszeniu zawodowym na ich terytorium, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w niniejszej dyrektywie lub innych aktach prawa wspólnotowego;
- c) zakaz tworzenia przez usługodawcę określonej formy lub rodzaju infrastruktury na ich terytorium, w tym biura lub kancelarii, które są usługodawcy potrzebne w celu świadczenia danych usług;
- d) stosowanie szczególnych uzgodnień umownych między usługodawcą a usługobiorcą, które zapobiegają świadczeniu usług przez osoby prowadzące działalność na własny rachunek lub takie świadczenie ograniczają;
- e) obowiązek posiadania przez usługodawcę dokumentu tożsamości wydanego przez właściwe organy, dotyczący prowadzenia działalności usługowej;
- f) wymogi, z wyjątkiem tych, które są konieczne do ochrony zdrowia i bezpieczeństwa w pracy, wpływające na używanie sprzętu i materiałów stanowiących integralną część świadczonej usługi;
- g) ograniczenia swobody świadczenia usług określone w art. 19”.

Dyrektywa 2015/1535

15 Artykuł 1 ust. 1 lit. b), e) i f) dyrektywy 2015/1535 stanowi:

„1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

[...]

- b) »usługa« oznacza każdą usługę społeczeństwa informacyjnego, to znaczy każdą usługę normalnie świadczoną za wynagrodzeniem, na odległość, drogą elektroniczną i na indywidualne żądanie odbiorcy usług.

Do celów niniejszej definicji:

- i) »na odległość« oznacza, że usługa świadczona jest bez równoczesnej obecności stron;

- ii) »drogą elektroniczną« oznacza, iż usługa jest wysyłana i odbierana w miejscu przeznaczenia za pomocą sprzętu elektronicznego do przetwarzania (włącznie z kompresją cyfrową) oraz przechowywania danych, i [...] jest całkowicie przesyłana, kierowana i otrzymywana za pomocą kabla, fal radiowych, środków optycznych lub innych środków elektromagnetycznych;
- iii) »na indywidualne żądanie odbiorcy usług« oznacza, że usługa świadczona jest poprzez przesyłanie danych na indywidualne żądanie.

[...]

- e) »zasada dotycząca usług« oznacza wymóg o charakterze ogólnym odnoszący się do podejmowania i wykonywania działalności usługowych, w rozumieniu lit. b), w szczególności przepisy dotyczące dostawcy usług, usług i odbiorców usług, z wyjątkiem zasad, które nie odnoszą się szczególnie do usług określonych w tej literze.

Do celów niniejszej definicji:

- i) zasada traktowana jest jako szczególnie odnosząca się do usług społeczeństwa informacyjnego, w przypadku gdy, biorąc pod uwagę jej uzasadnienie i część operacyjną, celem szczególnym i celem jej wszystkich lub pojedynczych przepisów jest regulacja tych usług w sposób precyzyjny i ujęty celowo,
 - ii) zasada nie jest traktowana jako szczególnie odnosząca się do usług społeczeństwa informacyjnego, jeżeli odnosi się do tych usług wyłącznie w sposób dorozumiany lub marginalny;
- f) »przepisy techniczne« oznaczają specyfikacje techniczne i inne wymagania bądź zasady dotyczące usług, włącznie z odpowiednimi przepisami administracyjnymi, których przestrzeganie jest obowiązkowe, de iure lub de facto, w przypadku wprowadzenia do obrotu, świadczenia usługi, ustanowienia operatora usług lub korzystania w państwie członkowskim lub na przeważającej jego części, jak również przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państw członkowskich, z wyjątkiem określonych w art. 7, zakazujące produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu lub stosowania produktu lub zakazujące świadczenia bądź korzystania z usługi lub ustanawiania dostawcy usług.

[...]”.

- 16 Artykuł 5 ust. 1 akapit pierwszy tej dyrektywy stanowi:

„Z zastrzeżeniem art. 7 państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji wszelkie projekty przepisów technicznych, z wyjątkiem tych, które w pełni stanowią transpozycję normy międzynarodowej lub europejskiej, w którym to przypadku wystarczająca jest informacja dotycząca odpowiedniej normy; przekazują Komisji także uzasadnienie konieczności przyjęcia takich przepisów technicznych, jeżeli uzasadnienie to nie zostało wyraźnie ujęte w projekcie”.

- 17 Artykuł 10 akapit drugi omawianej dyrektywy stanowi:

„Odesłania do uchylonej dyrektywy [98/34] odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku IV”.

Prawo rumuńskie

Ustawa nr 38/2003

- 18 Artykuł 1a Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere (ustawy nr 38/2003 o przewozie w ramach usług taksówkowych i usług wynajmu) z dnia 20 stycznia 2003 r. (*Monitorul Oficial al României*, część I, nr 45 z dnia 28 stycznia 2003 r.) w wersji mającej zastosowanie do okoliczności faktycznych sporu w postępowaniu głównym stanowi:

„[...]”

- j) działalność dyspozytora taksówek, zwana dalej »działalnością dyspozytorską«, oznacza działalność związaną z przewozem taksówkowym, polegającą na odbiorze przez telefon lub w inny sposób oraz przekazywaniu zamówień od klienta do kierowcy taksówki za pośrednictwem radiowej stacji nadawczo-odbiorczej”.

- 19 Artykuł 15 tej ustawy stanowi, co następuje:

„1. Działalność dyspozytora taksówek może być wykonywana wyłącznie w obszarze lokalizacji określonej w zezwoleniu, przez każdą osobę prawną, zwaną dalej »centralą taksówkową«, posiadającą zezwolenie wydane przez właściwe organy zgodnie z niniejszymi przepisami.

2. Zezwolenie na prowadzenie działalności dyspozytora taksówek można uzyskać po przedłożeniu następujących dokumentów:

- a) kopii zaświadczenia o rejestracji wydanego przez rejestr handlowy;
- b) oświadczenia zarządcy przewozu poprzez usługi taksówkowe lub usługi wynajmu o wyposażeniu centrali taksówkowej w niezbędne środki techniczne, radiową stację nadawczo-odbiorczą, chronioną częstotliwość radiową, upoważnionych pracowników oraz odpowiednią siedzibę;
- c) kopii certyfikatu operatora radiotelefonicznego pracowników centrali taksówkowej wydanego przez organ właściwy do spraw łączności;
- d) kopii licencji na użytkowanie częstotliwości radiowych wydanej przez właściwy organ.

[...]”

5. Upoważnieni przewoźnicy, którzy wykonują usługi transportowe, będą korzystać z centrali taksówkowej zgodnie z niniejszą ustawą, na podstawie umowy dyspozytorskiej zawartej z centralą na niedyskryminacyjnych warunkach.

6. Usługi dyspozytorskie są obowiązkowe dla wszystkich taksówek upoważnionych przewoźników, którzy wykonują działalność w danej miejscowości, z wyjątkiem miejscowości, w których wydano mniej niż 100 zezwoleń na taksówkę lub w których ta usługa jest fakultatywna.

[...]”

8. Umowy usług dyspozytora taksówek zawarte z upoważnionymi przewoźnikami powinny zawierać postanowienia dotyczące zobowiązań stron do przestrzegania przepisów w zakresie jakości i legalności świadczonych usług oraz uzgodnionych cen przejazdu.

9. Taksówki obsługiwane przez centralę taksówkową mogą świadczyć usługi przewozu przy zastosowaniu jednolitych lub zróżnicowanych opłat w zależności od kategorii pojazdu, zgodnie z umową dyspozytorską.

10. Centrala taksówkowa może udostępnić upoważnionym przewoźnikom, których obsługuje, radiowe stacje nadawczo-odbiorcze w celu wyposażenia taksówek na podstawie umowy najmu zawartej na niedyskryminacyjnych warunkach”.

Uchwała nr 178/2008

20 Na obszarze gminy Bukareszt usługi taksówkowe są uregulowane przepisami Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 178/2008 privind aprobarea Regulamentului-cadru, a Caietului de sarcini și a contractului de atribuire în gestiune delegată pentru organizarea și executarea serviciului public de transport local în regim de taxi (uchwały naczelnej rady gminy Bukareszt nr 178/2008 w sprawie przyjęcia regulacji ramowej, specyfikacji i umowy koncesji na zarządzanie delegowane w celu organizacji i wykonywania usługi publicznego lokalnego przewozu taksówkowego) z dnia 21 kwietnia 2008 r., zmienionej uchwałą naczelnej rady gminy Bukareszt nr 626/2017 z dnia 19 grudnia 2017 r. (zwanej dalej „uchwałą nr 178/2008”).

21 Artykuł 3 załącznika 1 do uchwały nr 178/2008 stanowi, co następuje:

„Określenia i pojęcia zdefiniowane w ustawie nr 38/2003 mają w niniejszym akcie takie samo znaczenie i do celów niniejszego rozporządzenia ramowego:

[...]

(i¹) usługi dyspozytora polegające na odbiorze zamówień za pomocą innych środków oznacza działalność wykonywaną przez centralę taksówkową posiadającą zezwolenie wydane przez właściwy organ do odbierania zamówień od klientów za pomocą aplikacji informatycznej lub zamówień dokonywanych na stronie internetowej centrali taksówkowej posiadającej zezwolenie oraz do ich przekazywania do kierowców taksówek za pośrednictwem radiowej stacji nadawczo-odbiorczej.

(i²) aplikacja informatyczna oznacza oprogramowanie, zainstalowane i działające na telefonie komórkowym lub stacjonarnym, będące wyłączną własnością posiadającej zezwolenie centrali taksówkowej, noszące jej nazwę.

[...]”.

22 Artykuł 21 owego załącznika 1 ma następujące brzmienie:

„(1) Na obszarze gminy Bukareszt usługi dyspozytora są obowiązkowe dla wszystkich taksówek przewoźników posiadających zezwolenie; usługi te mogą być wykonywane wyłącznie przez centrale taksówkowe posiadające zezwolenie wydane przez organ właściwy do wydawania zezwoleń gminy Bukareszt, na warunkach zapewniających klientowi możliwość korzystania z owych usług przez zamówienie złożone telefonicznie lub za pomocą innych środków, w tym aplikacji internetowych, które obowiązkowo są identyfikowane z centralą taksówkową, której nazwa jest zawarta w zezwoleniu na działalność dyspozytorską, wydanym przez organ właściwy do wydawania zezwoleń w gminie Bukareszt”.

[...]

(3¹) Na obszarze gminy Bukareszt usługi dyspozytorskie są obowiązkowe dla wszystkich taksówek przewoźników posiadających zezwolenie i mogą być wykonywane wyłącznie przez centrale taksówkowe posiadające zezwolenie wydane przez organ właściwy do wydawania zezwoleń gminy Bukareszt, na warunkach zapewniających klientowi możliwość korzystania z owych usług przez zamówienie złożone telefonicznie lub za pomocą innych środków (aplikacji internetowych, zamówień złożonych poprzez stronę internetową centrali taksówkowej) oraz przekazywanie zamówień do kierowcy taksówki za pośrednictwem radiowej stacji nadawczo-odbiorczej”.

23 Artykuł 41 ust. 2¹ owego załącznika przewiduje:

„W ramach wykonywania działalności taksówkowej kierowcy taksówek mają w szczególności obowiązek nieposługiwania się telefonami lub innymi urządzeniami ruchomymi w trakcie świadczenia usługi transportowej”.

24 Artykuł 59 pkt 6 wskazanego załącznika stanowi:

„Niewykonanie obowiązków ustanowionych w art. 21 ust. 3¹, które mają zastosowanie do każdej działalności powiązanej niezależnie od sposobu i warunków jej wykonywania, prowadzącej do nawiązania kontaktu z kierowcą nieposiadającym zezwolenia lub przewoźnikiem taksówkowym posiadającym zezwolenie na przewóz osoby lub grupy osób na terytorium gminy Bukareszt, jest zagrożone karą grzywny w wysokości od 4500 do 5000 RON [lei rumuńskich (ok. 925 EUR i 1025 EUR)]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

25 Star Taxi App jest spółką prawa rumuńskiego z siedzibą w Bukareszcie zarządzającą aplikacją na smartfony o tej samej nazwie, umożliwiającą nawiązanie bezpośredniego kontaktu między użytkownikami usług taksówkowych a kierowcami taksówek.

26 Sąd odsyłający opisuje funkcjonowanie tej aplikacji, która może zostać pobrana nieodpłatnie, w następujący sposób.

27 W przypadku gdy osoba pragnie przebyć trasę miejską, dokonuje wyszukiwania za pomocą wspomnianej aplikacji, która podaje listę dostępnych kierowców taksówek, wskazując pięć lub sześć rodzajów samochodów oferujących różne taryfy. Klient może wybrać jednego z kierowców z listy na podstawie komentarzy i ocen przyznanych wcześniej przez innych klientów, mając jednocześnie możliwość odmówienia zamówienia. Star Taxi App nie przekazuje zamówień kierowcom taksówek i nie określa ceny kursu, która jest płacona bezpośrednio na rzecz kierowcy taksówki po odbyciu kursu.

28 Spółka Star Taxi App świadczy tę usługę poprzez zawieranie umów o świadczenie usług bezpośrednio z kierowcami taksówek zawodowo uprawnionymi do wykonywania przewozów taksówkowych, przy czym nie dokonuje ich wyboru. Przedmiotem tych umów jest udostępnienie kierowcom aplikacji informatycznej, zwanej „STAR TAXI – kierowca”, smartfonu, na którym aplikacja ta jest zainstalowana, oraz karty SIM zawierającej ograniczoną ilość danych – w zamian za zapłatę abonamentu miesięcznego. Ponadto Star Taxi App nie sprawuje kontroli nad jakością pojazdów i ich kierowców ani nad zachowaniem tych ostatnich.

29 W dniu 19 grudnia 2017 r. naczelna rada gminy Bukareszt przyjęła na podstawie ustawy nr 38/2003 uchwałę nr 626/2017.

- 30 W tym względy sąd odsyłający wskazuje, że ta ostatnia uchwała, wprowadzająca punkty i¹ oraz i² do art. 3 załącznika 1 do uchwały nr 178/2008, rozszerzyła definicję działalności w zakresie „usług dyspozytorskich” wymagającej uprzedniego zezwolenia przewidzianego w ustawie nr 38/2003 na działalność tego samego rodzaju prowadzoną za pomocą aplikacji informatycznej. Zmieniając art. 21 tego załącznika, wspomniana decyzja wprowadziła również obowiązek świadczenia usług dyspozytorskich dla wszystkich taksówek przewoźników posiadających zezwolenie. Usługi te mogą być zatem wykonywane wyłącznie przez centrale taksówkowe posiadające zezwolenie wydane przez właściwy organ na warunkach zapewniających klientowi możliwość korzystania z owych usług przez zamówienie złożone telefonicznie lub za pomocą innych środków, w tym aplikacji internetowych, które muszą nosić nazwę centrali taksówkowej wskazaną w zezwoleniu na działalność dyspozytorską wydanym przez właściwy organ. Wreszcie w tej samej uchwale dodano do art. 59 ust. 6¹ uchwały 178/2008 postanowienie, że nieprzestrzeganie tych przepisów podlega odtąd grzywnie w wysokości od 4500 do 5000 RON (około 925 EUR i 1025 EUR).
- 31 Z powodu naruszenia tego uregulowania na Star Taxi App została nałożona grzywna w wysokości 4500 RON (około 925 EUR).
- 32 Uznając, że jej działalność stanowi usługę społeczeństwa informacyjnego, która nie może zostać poddana systemowi uprzedniego zezwolenia ani jakimkolwiek innym wymogom mającym równoważny skutek zgodnie z art. 4 dyrektywy 2000/31, Star Taxi App złożyła uprzednie zażalenie na drodze administracyjnej, w którym wniosła o uchylenie uchwały nr 626/2017. Zażalenie to zostało oddalone ze względu na to, że po pierwsze, przyjęcie zakwestionowanego uregulowania było konieczne z uwagi na znaczną liczbę zamówień złożonych u podmiotów nieupoważnionych, a po drugie, uregulowanie to nie narusza swobody świadczenia usług drogą elektroniczną, ponieważ reguluje usługę pośrednictwa w związku z przewozem osób taksówką.
- 33 Star Taxi App wniosła do Tribunalul București (sądu okręgowego w Bukareszcie, Rumunia) skargę o uchylenie uchwały nr 626/2017.
- 34 Sąd odsyłający stwierdza, że rozpatrywana usługa różni się od usługi rozpatrywanej w sprawie, w której zapadł wyrok z dnia 20 grudnia 2017 r., Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981), w której – jak wskazuje – Trybunał uznał, iż usługę pośrednictwa, której celem było umożliwienie nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między właścicielami pojazdów niebędącymi zawodowymi kierowcami a osobami chcącymi przebyć trasę miejską, należy zakwalifikować jako „usługę w dziedzinie transportu” w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2006/123, wyłączonej w ogólności z zakresu stosowania swobody świadczenia usług, a w szczególności z zakresu stosowania dyrektywy 2006/123 i dyrektywy 2000/31. W odróżnieniu od usługodawcy rozpatrywanego w owej sprawie Star Taxi App nie wybiera właścicieli pojazdów niebędących zawodowymi kierowcami, lecz zawiera umowy o świadczenie usług z kierowcami zawodowo upoważnionymi do wykonywania przewozów taksówkowych, nie ustala ceny za kurs ani nie pobiera jej od klienta, który płaci ją bezpośrednio na rzecz kierowcy taksówki, ani też nie sprawuje kontroli nad jakością pojazdów i ich kierowców ani nad ich zachowaniem.
- 35 Niemniej jednak sąd ten ma wątpliwości co do tego, czy usługę świadczoną przez Star Taxi App należy uznać za „usługę społeczeństwa informacyjnego”, a jeśli tak, to czy przepisy uzależniające świadczenie takiej usługi od systemu uprzedniego zezwolenia są zgodne z dyrektywą 2000/31 i powinny zostać podane do wiadomości Komisji przed ich przyjęciem zgodnie z art. 5 dyrektywy 2015/1535.
- 36 W tych okolicznościach Tribunalul București (sąd okręgowy w Bukareszcie) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) Czy [art. 1 akapit pierwszy pkt 2 dyrektywy 98/34 i art. 2 lit. a) dyrektywy 2000/31], zgodnie z którymi usługa społeczeństwa informacyjnego to »usługa świadczona za wynagrodzeniem, na odległość, drogą elektroniczną i na indywidualne żądanie odbiorcy usług«, należy interpretować

w ten sposób, że działalność taka jak ta prowadzona przez Star Taxi App (tzn. usługa polegająca na umożliwianiu nawiązania bezpośredniego kontaktu, za pomocą aplikacji elektronicznej, między klientami a kierowcami taksówek) powinna być uważana za konkretną usługę społeczeństwa informacyjnego i gospodarki opartej na współpracy (biorąc pod uwagę, że Star Taxi App nie spełnia kryteriów bycia przewoźnikiem, uwzględnionych przez Trybunał w pkt 39 wyroku z dnia 20 grudnia 2017 r., *Asociación Profesional Elite Taxi*, C-434/15 [EU:C:2017:981], w odniesieniu do Ubera)?

- 2) Jeżeli [usługa świadczona przez] Star Taxi App zostanie uznana za usługę społeczeństwa informacyjnego: czy przepisy art. 4 dyrektywy 2000/31, art. 9, 10 i 16 dyrektywy 2006/123, a także art. 56 TFUE oznaczają zastosowanie do działalności Star Taxi App zasady swobody świadczenia usług? Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej: czy przepisy te stoją na przeszkodzie regulacji takiej jak [ta określona w art. 3, art. 21 ust. 1 i 3¹, art. 41 ust. 2a i art. 59 pkt 6¹ załącznika 1 do uchwały nr 178/2008]?
- 3) W przypadku gdy dyrektywa 2000/31 ma zastosowanie do usługi świadczonej przez Star Taxi App: czy ograniczenia nałożone przez państwo członkowskie na swobodę świadczenia usług elektronicznych poprzez wymóg uzyskania zezwolenia lub licencji stanowią środki [mające na celu odstąpienie od art. 3 ust. 2 dyrektywy 2000/31, zgodnie z art. 3 ust. 4 tej dyrektywy]?
- 4) Czy art. 5 dyrektywy 2015/1535 stoi na przeszkodzie przyjęciu bez uprzedniego notyfikowania Komisji uregulowania takiego jak [zawarte w art. 3, w art. 21 ust. 1 i 3¹, art. 41 ust. 2¹ i art. 59 pkt 6¹ załącznika 1 do uchwały nr 178/2008]?”.

Postępowanie przed Trybunałem

- 37 Po zdecydowaniu o rozstrzygnięciu sprawy bez przeprowadzenia rozprawy ze względu na zagrożenie dla zdrowia związane z pandemią koronawirusa Trybunał skierował do zainteresowanych, o których mowa w art. 23 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, celem uzyskania odpowiedzi pisemnych, szereg pytań, na które odpowiedziały Star Taxi App i Komisja.

W przedmiocie pytań

W przedmiocie pytania pierwszego

- 38 Tytułem wstępu należy zauważyć, po pierwsze, że sąd odsyłający odnosi się w pytaniu pierwszym do art. 1 akapit pierwszy pkt 2 dyrektywy 98/34. Jednakże dyrektywa ta została uchylona i zastąpiona przed przyjęciem uchwały nr 626/2017 dyrektywą 2015/1535, której art. 10 akapit drugi przewiduje, że odesłania do dyrektywy 98/34 należy rozumieć jako odesłania do dyrektywy 2015/1535. W związku z tym w ramach niniejszego pytania należy odnieść się do art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535.
- 39 Po drugie, sąd odsyłający ogranicza się w swoim pytaniu do wskazania, że działalność będąca przedmiotem postępowania głównego przybiera postać usługi polegającej na umożliwieniu bezpośredniego kontaktu, za pomocą aplikacji elektronicznej, klientów i kierowców taksówek, która jednak nie spełnia kryteriów wskazanych przez Trybunał w pkt 39 wyroku z dnia 20 grudnia 2017 r., *Asociación Profesional Elite Taxi* (C-434/15, EU:C:2017:981).
- 40 Niemniej jednak, jak wskazano w pkt 26–28 oraz 34 niniejszego wyroku, w swym postanowieniu sąd odsyłający dostarcza obszerniejszych wyjaśnień co do zasad organizacji omawianej działalności. Przedmiotem postępowania głównego jest bowiem usługa pośrednictwa łącząca poprzez aplikację na smartfony osoby pragnące przemieszczać się taksówką i kierowców taksówek posiadających zezwolenie. Wyjaśniono również, że ci ostatni muszą płacić miesięczny abonament za korzystanie z tej

aplikacji, lecz usługodawca nie przekazuje im bezpośrednio zamówień ani nie ustala ceny kursów i zapłata za nie jest dokonywana za jego pośrednictwem. Dla celów udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze należy zatem w pełni wziąć pod uwagę powyższe stwierdzenia.

- 41 Należy w związku z tym stwierdzić, że pytanie pierwsze dotyczy w istocie kwestii, czy art. 2 lit. a) dyrektywy 2000/31, który odsyła do art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535, należy interpretować w ten sposób, że „usługę społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu tych przepisów stanowi usługa pośrednictwa polegająca na umożliwieniu nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie, w przypadku której świadczący ową usługę zawarł w tym celu umowy o świadczenie usług z kierowcami w zamian za zapłatę miesięcznego abonamentu, ale nie przekazuje im zamówień, nie określa ceny za kurs ani nie zapewnia jej poboru od zainteresowanych osób, które uiszczają ją bezpośrednio u kierowcy taksówki, a ponadto nie sprawuje kontroli nad jakością pojazdów i ich kierowców ani nad ich zachowaniem.
- 42 Zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535 pojęcie „usługi społeczeństwa informacyjnego” obejmuje „każdą usługę normalnie świadczoną za wynagrodzeniem, na odległość, drogą elektroniczną i na indywidualne żądanie odbiorcy usług”.
- 43 Należy, po pierwsze, wskazać, czego nie kwestionuje żadna ze stron ani inni uczestnicy postępowania, że będąca przedmiotem postępowania głównego działalność pośrednictwa jest objęta zakresem znaczeniowym pojęcia „usługi” w rozumieniu art. 56 i 57 TFUE.
- 44 Po drugie, należy stwierdzić na wstępie, że taka usługa pośrednictwa spełnia pierwszy warunek ustanowiony w art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535, a mianowicie świadczenie za wynagrodzeniem (zob. analogicznie wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, pkt 46).
- 45 W tym względzie bez znaczenia jest to, czy taka usługa jest świadczona nieodpłatnie na rzecz osoby, która zamierza dokonać lub dokonuje przewozu miejskiego, ponieważ wiąże się ona z zawarciem pomiędzy usługodawcą a każdym kierowcą taksówki posiadającym zezwolenie umowy o świadczenie usług połączonej z zapłatą abonamentu miesięcznego przez tego ostatniego. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem wynagrodzenie za usługę świadczoną przez usługodawcę w ramach działalności gospodarczej niekoniecznie jest wypłacane przez wszystkie osoby, które z niej korzystają (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 września 2016 r., *Mc Fadden*, C-484/14, EU:C:2016:689, pkt 41; z dnia 4 maja 2017 r., *Vanderborght*, C-339/15, EU:C:2017:335, pkt 36).
- 46 Następnie, w zakresie, w jakim nawiązanie kontaktu między osobą, która zamierza przebyć trasę miejską, a autoryzowanym kierowcą taksówki dokonywane jest za pośrednictwem platformy elektronicznej bez jednoczesnej obecności podmiotu świadczącego usługę pośrednictwa z jednej strony oraz tej osoby lub tego kierowcy z drugiej strony, należy uznać, że usługa ta jest świadczona na odległość i drogą elektroniczną (zob. analogicznie wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, pkt 47) w rozumieniu przesłanek drugiej i trzeciej ustanowionych w art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535.
- 47 Wreszcie usługa taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym jest świadczona na indywidualne żądanie odbiorców tej usługi w rozumieniu czwartej przesłanki przewidzianej w tym przepisie, ponieważ wiąże się ona jednocześnie z żądaniem złożonym za pomocą aplikacji informatycznej Star Taxi przez osobę, która zamierza przebyć trasę miejską, i połączeniem się z tą aplikacją przez kierowcę taksówki posiadającego zezwolenie, w wyniku czego wskazuje on swoją dostępność.
- 48 Usługa taka spełnia zatem cztery kumulatywne przesłanki, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535, a zatem stanowi zasadniczo „usługę społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu dyrektywy 2000/31.

- 49 Jednakże, jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału, o ile usługa pośrednictwa, która spełnia wszystkie te przesłanki, stanowi zasadniczo usługę odrębną od usługi późniejszej, do której się odnosi – w niniejszej sprawie usługi przewozu – i w związku z tym należy zakwalifikować ją jako „usługę społeczeństwa informacyjnego”, o tyle inna sytuacja ma miejsce wówczas, gdy okaże się, że owa usługa pośrednictwa stanowi integralną część złożonej usługi, której głównym elementem jest usługa objęta inną kwalifikacją prawną (wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., Airbnb Ireland, C-390/18, EU:C:2019:1112, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 50 W tym względzie Trybunał uznał, że w przypadku gdy dostawca usługi pośrednictwa tworzy ofertę usług transportu miejskiego, którą udostępnia między innymi za pomocą narzędzi informatycznych i której ogólne funkcjonowanie na rzecz osób pragnących skorzystać z tej oferty organizuje, należy uznać, że świadczona usługa pośrednictwa stanowi integralną część całościowej usługi, której głównym elementem jest usługa transportowa, a zatem spełnia kryteria kwalifikacji w ramach „usługi w dziedzinie transportu” w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2006/123, do której nie mają zastosowania ani dyrektywa 2000/31, ani dyrektywa 2006/123, ani art. 56 TFUE, a nie w ramach „usługi społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2000/31, który odsyła do art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535 (zob. wyrok z dnia 20 grudnia 2017 r., Asociación Profesional Elite Taxi, C-434/15, EU:C:2017:981, pkt 38–44).
- 51 Otóż z uwagi na swoje cechy usługa pośrednictwa taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym nie może zostać zakwalifikowana jako „usługa w dziedzinie transportu”, wbrew temu, co utrzymuje gmina Bukareszt.
- 52 Po pierwsze, z postanowienia odsyłającego wynika, że w przeciwieństwie do usługi pośrednictwa rozpatrywanej w sprawie, w której zapadł wyrok z dnia 20 grudnia 2017 r., Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981), w ramach której stworzono i udostępniono świadczenie usług przewozu miejskiego wykonywanych przez kierowców niezawodowych uprzednio nieobecnych na rynku, usługa rozpatrywana w postępowaniu głównym ogranicza się do umożliwienia, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 49 opinii, nawiązania kontaktu między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a jedynie kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie, których działalność istniała wcześniej i dla których owa usługa pośrednictwa stanowi wyłącznie jeden ze sposobów przyciągnięcia klientów, z którego nie muszą ponadto korzystać.
- 53 Po drugie, taka usługa pośrednictwa nie może zostać uznana za organizującą ogólne funkcjonowanie dalszej usługi przewozu miejskiego, ponieważ usługodawca nie wybiera kierowców taksówek ani nie ustala i nie pobiera ceny za kurs, a ponadto nie sprawuje kontroli nad jakością pojazdów i ich kierowców ani nad ich zachowaniem.
- 54 Z powyższego wynika, że usługi pośrednictwa takiej jak usługa świadczona przez Star Taxi App nie można uznać za integralną część ogólnej usługi, której głównym elementem jest świadczenie przewozu, i w konsekwencji należy ją zakwalifikować jako „usługę społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2000/31.
- 55 W świetle powyższych rozważań na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że art. 2 lit. a) dyrektywy 2000/31, który odsyła do art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535, należy interpretować w ten sposób, że „usługę społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu tych przepisów stanowi usługa pośrednictwa polegająca na umożliwieniu nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie, w przypadku której świadczący ową usługę zawarł w tym celu umowy o świadczenie usług z kierowcami w zamian za zapłatę miesięcznego abonamentu, ale nie przekazuje im zamówień, nie określa ceny za kurs ani nie zapewnia jej poboru od zainteresowanych osób, które uiszczają ją bezpośrednio u kierowcy taksówki, a ponadto nie sprawuje kontroli nad jakością pojazdów i ich kierowców ani nad ich zachowaniem.

W przedmiocie pytania czwartego

- 56 Poprzez pytanie czwarte sąd odsyłający dąży do ustalenia, czy art. 5 ust. 1 dyrektywy 2015/1535 stoi na przeszkodzie przyjęciu bez uprzedniego zgłoszenia Komisji przepisów takich jak będące przedmiotem postępowania głównego, w tym przypadku przepisów zawartych w art. 3, art. 21 ust. 1 i 3¹, art. 41 ust. 2¹ oraz art. 59 pkt 6¹ załącznika 1 do uchwały nr 178/2008.
- 57 Należy zauważyć, że art. 5 ust. 1 dyrektywy 2015/1535 przewiduje, iż co do zasady państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji wszelkie projekty „przepisów technicznych” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. f) tej dyrektywy, oraz że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem brak poszanowania przez państwo członkowskie obowiązku uprzedniego powiadomienia o tego rodzaju projekcie pociąga za sobą niemożność powołania się na dane „przepisy techniczne” wobec jednostek (zob. podobnie wyrok z dnia 30 kwietnia 1996 r., CIA Security International, C-194/94, EU:C:1996:172, pkt 49, 50), czy to w ramach postępowania karnego (zob. w szczególności wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, pkt 84), czy to w ramach sporu między jednostkami (zob. w szczególności wyrok z dnia 27 października 2016 r., James Elliott Construction, C-613/14, EU:C:2016:821, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 58 W związku z tym ów obowiązek uprzedniego powiadomienia ma zastosowanie tylko wtedy, gdy przedmiotem danego projektu są przepisy techniczne w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. f) wspomnianej dyrektywy.
- 59 W związku z tym należy uznać, że poprzez pytanie czwarte sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535 należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie organu władzy lokalnej, które uzależnia świadczenie usługi pośrednictwa, której przedmiotem jest umożliwienie nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie i która podlega kwalifikacji jako „usługa społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535, od uzyskania uprzedniego zezwolenia, co jest już wymagane od innych podmiotów świadczących usługi rezerwacji taksówek, stanowi „przepis techniczny” w rozumieniu owego art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535, a w razie odpowiedzi twierdzącej, czy art. 5 ust. 1 dyrektywy 2015/1535 należy interpretować w ten sposób, że brak uprzedniego powiadomienia Komisji o projekcie tego uregulowania pociąga za sobą niemożność powołania się na przyjęte uregulowanie.
- 60 Co się tyczy kwalifikacji tego rodzaju uregulowania, z art. 1 ust. 1 lit. f) akapit pierwszy dyrektywy 2015/1535 wynika, że „przepisy techniczne” oznaczają „specyfikacje techniczne i inne wymagania bądź zasady dotyczące usług, włącznie z odpowiednimi przepisami administracyjnymi, których przestrzeganie jest obowiązkowe, de iure lub de facto, w przypadku wprowadzenia do obrotu, świadczenia usługi, ustanowienia operatora usług lub korzystania w państwie członkowskim lub na przeważającej jego części, jak również przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państw członkowskich, z wyjątkiem określonych w art. 7, zakazujące produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu lub stosowania produktu lub zakazujące świadczenia bądź korzystania z usługi lub ustanawiania dostawcy usług”.
- 61 Wynika z tego, że aby uregulowanie krajowe wpływające na usługę społeczeństwa informacyjnego mogło zostać uznane za „przepisy techniczne”, musi ono być nie tylko kwalifikowane jako „zasada dotycząca usług”, zdefiniowana w art. 1 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2015/1535, ale również być obowiązkowe de iure lub de facto, w szczególności w odniesieniu do świadczenia danej usługi lub korzystania z niej w państwie członkowskim względnie na znacznej jego części.
- 62 Zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. e) akapit pierwszy tej dyrektywy „zasada dotycząca usług” oznacza „wymóg o charakterze ogólnym odnoszący się do podejmowania i wykonywania działalności [usług społeczeństwa informacyjnego], w szczególności przepisy dotyczące dostawcy usług, usług i odbiorców usług, z wyjątkiem zasad, które nie odnoszą się szczególnie do [usług społeczeństwa informacyjnego]”.

- 63 Akapit drugi tego przepisu uściśla, że do celów tej definicji „zasada traktowana jest jako szczególnie odnosząca się do usług społeczeństwa informacyjnego, w przypadku gdy, biorąc pod uwagę jej uzasadnienie i część operacyjną, celem szczególnym i celem jej wszystkich lub pojedynczych przepisów jest regulacja tych usług w sposób precyzyjny i ujęty celowo”. Dodano w nim również, że „zasada nie jest traktowana jako szczególnie odnosząca się do usług społeczeństwa informacyjnego, jeżeli odnosi się do tych usług wyłącznie w sposób dorozumiany lub marginalny”.
- 64 W niniejszej sprawie z postanowienia odsyłającego wynika, że przepisy rumuńskie będące przedmiotem postępowania głównego – zarówno ustawa nr 38/2003, jak również uchwała nr 178/2008 – w żaden sposób nie wspominają o usługach społeczeństwa informacyjnego. Ponadto art. 3, art. 21 ust. 1 i 3¹, a także art. 41 ust. 2¹ załącznika 1 do uchwały nr 178/2008 dotyczą w sposób jednakowy wszystkich rodzajów usług dyspozytorskich, niezależnie od tego, czy są one świadczone przez telefon, czy w jakikolwiek inny sposób, na przykład poprzez aplikację informatyczną.
- 65 Ponadto, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 108 opinii, ustawa nr 38/2003 nakłada na podmioty świadczące usługi dyspozytorskie, które prowadzą działalność przy wykorzystaniu aplikacji na smartfony, w taki sam sposób jak na inne podmioty świadczące usługi dyspozytorskie, obowiązek posiadania wyposażenia – w tym przypadku radiowych stacji nadawczo-odbiorczych – pozbawionego jakiegokolwiek użyteczności w kontekście technicznych warunków świadczenia tej usługi.
- 66 A zatem, ponieważ uregulowanie takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym nie dotyczy konkretnie usług społeczeństwa informacyjnego, należy stwierdzić, że dotyczy ono tych usług jedynie w sposób dorozumiany lub marginalny. Taka zasada nie może zatem zostać uznana za „zasadę dotyczącą usług” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2015/1535, a w konsekwencji za „przepisy techniczne” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. f) tej dyrektywy.
- 67 Wynika z tego, że przewidziany w art. 5 ust. 1 dyrektywy 2015/1535 obowiązek uprzedniego powiadomienia Komisji o projektach „przepisów technicznych” nie ma zastosowania do takich uregulowań i że w związku z tym brak przekazania tego rodzaju projektu nie może mieć wpływu, na podstawie tego przepisu, na możliwość powołania się na planowane przepisy rozpatrywane w sporze takim jaki ma miejsce w postępowaniu głównym.
- 68 W świetle powyższego na pytanie czwarte należy odpowiedzieć, że art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535 należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie organu władzy lokalnej, które uzależnia świadczenie usługi pośrednictwa, której przedmiotem jest umożliwienie nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie i która podlega kwalifikacji jako „usługa społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535, od uzyskania uprzedniego zezwolenia, co jest już wymagane od innych podmiotów świadczących usługi rezerwacji taksówek, nie stanowi „przepisu technicznego” w rozumieniu owego art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535.

W przedmiocie pytań drugiego i trzeciego

- 69 Poprzez pytania drugie i trzecie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 3 ust. 2 i 4 oraz art. 4 dyrektywy 2000/31, art. 9, 10 i 16 dyrektywy 2006/123, a także art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które uzależniają świadczenie usługi pośrednictwa, której przedmiotem jest umożliwienie nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie i która podlega kwalifikacji jako „usługa społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535, do którego

odsyła art. 2 lit. a) dyrektywy 2000/31, od uzyskania uprzedniego zezwolenia, co jest już wymagane od innych podmiotów świadczących usługi rezerwacji taksówek i co jest uwarunkowane w szczególności przekazywaniem kierowcom zamówień za pomocą radiowej stacji nadawczo-odbiorczej.

- 70 Na wstępie należy zauważyć, że spór w postępowaniu głównym toczy się między Star Taxi App, spółką prawa rumuńskiego mającą siedzibę na terytorium Rumunii, a dwoma rumuńskimi organami publicznymi, a mianowicie gminą Bukareszt i radą ogólną gminy Bukareszt, i że w związku z tym spór ten charakteryzuje się okolicznościami, które wszystkie wystąpiły wewnątrz państwa rumuńskiego.
- 71 Natomiast zgodnie z utrwalonym orzecznictwem postanowienia traktatu FUE w dziedzinie swobody świadczenia usług nie mają zastosowania do sytuacji, której wszystkie elementy ograniczają się do obrębu jednego państwa członkowskiego (wyrok z dnia 15 listopada 2016 r., Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 72 Z brzmienia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2000/31 wynika również, że przepis ten ma zastosowanie wyłącznie do usług społeczeństwa informacyjnego pochodzących z innego państwa członkowskiego, ponieważ ust. 4 tego artykułu przewiduje, pod pewnymi, określonymi w nim warunkami, możliwość podejmowania przez państwa członkowskie środków stanowiących odstępstwo od tego przepisu.
- 73 To samo dotyczy art. 16 dyrektywy 2006/123, znajdującego się w rozdziale IV tej dyrektywy, dotyczący swobodnego przepływu usług, którego przepisy mają zastosowanie tylko do usług świadczonych w państwie członkowskim innym niż to, w którym usługodawca ma siedzibę, odmiennie niż w przypadku przepisów rozdziału III tej dyrektywy, dotyczącego swobody przedsiębiorczości usługodawców, a mianowicie jej art. 9–15, które mają zastosowanie również do sytuacji, w której wszystkie istotne elementy ograniczają się do terytorium jednego państwa członkowskiego (wyrok z dnia 22 września 2020 r., Cali Apartments, C-724/18 i C-727/18, EU:C:2020:743, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 74 W konsekwencji art. 56 TFUE, art. 3 ust. 2 i 4 dyrektywy 2000/31 oraz art. 16 dyrektywy 2006/123 nie mają zastosowania do sporu takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym.
- 75 Co się tyczy pozostałych przepisów wskazanych przez sąd odsyłający – a mianowicie art. 4 dyrektywy 2000/31, w przypadku którego ani z jego brzmienia, ani z jego kontekstu nie wynika, jakoby miał on zastosowanie wyłącznie do podmiotów świadczących usługi społeczeństwa informacyjnego mających siedzibę w innym państwie członkowskim (zob. analogicznie wyrok z dnia 30 stycznia 2018 r., X i Visser, C-360/15 i C-31/16, EU:C:2018:44, pkt 99, 100), a także art. 9 i 10 dyrektywy 2006/123, w odniesieniu do których w pkt 73 niniejszego wyroku przypomniano, że mają one zastosowanie również do sytuacji o charakterze wyłącznie wewnętrznym – należy zauważyć, że ustanawiają one, wedle odrębnych warunków, zasadę zakazu stosowania systemów zezwoleń. W tych okolicznościach należy ustalić, który z tych przepisów może mieć zastosowanie do uregulowania takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym.
- 76 Jak wynika z pkt 43 i 48 niniejszego wyroku, rozpatrywana w postępowaniu głównym usługa pośrednictwa wchodzi w zakres nie tylko kwalifikacji „usługi” w rozumieniu art. 57 TFUE, a tym samym art. 4 pkt 1 dyrektywy 2006/123, lecz również „usługi społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2000/31, który odsyła do art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535.
- 77 Uregulowanie państwa członkowskiego regulujące taką usługę może w konsekwencji wchodzić w zakres stosowania dyrektywy 2000/31, podobnie jak w zakres stosowania dyrektywy 2006/123, ponieważ z pkt 49–54 niniejszego wyroku wynika, że usługa ta nie podlega kwalifikacji jako „usługa w dziedzinie transportu”, która jest wyraźnie wyłączona z zakresu stosowania tej dyrektywy na mocy jej art. 2 ust. 2 lit. d) w związku z jej motywem 21.

- 78 Jednakże zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2006/123 dyrektywa ta nie ma zastosowania w przypadku kolizji między przepisami dyrektywy a przepisem innego aktu prawnego Unii regulującym specyficzne aspekty podejmowania i prowadzenia działalności usługowej w określonych dziedzinach lub w ramach określonych zawodów (wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., Airbnb Ireland, C-390/18, EU:C:2019:1112, pkt 41).
- 79 Należy zatem zbadać, czy przepisy, które uzależniają świadczenie usługi pośrednictwa, której przedmiotem jest umożliwienie nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie i która podlega kwalifikacji jako „usługa społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535, do którego odsyła art. 2 lit. a) dyrektywy 2000/31, od uzyskania uprzedniego zezwolenia, co jest już wymagane od innych podmiotów świadczących usługi rezerwacji taksówek i co jest uwarunkowane w szczególności przekazywaniem kierowcom zamówień za pomocą radiowej stacji nadawczo-odbiorczej, wchodzi w zakres stosowania art. 4 dyrektywy 2000/31, a jeżeli tak, to czy ten ostatni z wymienionych przepisów pozostaje w kolizji z art. 9 i 10 dyrektywy 2006/123.
- 80 Co się tyczy stosowania art. 4 dyrektywy 2000/31, z analizy ust. 1 w związku z ust. 2 tego artykułu wynika, że o ile państwa członkowskie nie mogą uzależnić podejmowania i prowadzenia działalności przez podmiot świadczący usługi społeczeństwa informacyjnego od uzyskania uprzedniego zezwolenia lub od jakiegokolwiek innego wymogu mającego równoważny skutek, o tyle zakaz przewidziany w tym przepisie dotyczy jedynie przepisów państw członkowskich, które dotyczą konkretnie i wyłącznie „usług społeczeństwa informacyjnego”.
- 81 Tymczasem z postanowienia odsyłającego wynika, że wprawdzie uchwała nr 626/2017 dotyczy zasadniczo, o ile nie wyłącznie, usług pośrednictwa, których przedmiotem jest umożliwienie nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie, jednak poprzez rozszerzenie o ten rodzaj usług zakresu pojęcia „usług dyspozytorskich”, zdefiniowanego w art. 3 załącznika 1 do uchwały nr 178/2008, ogranicza się ona do objęcia tej usługi społeczeństwa informacyjnego istniejącym wcześniej obowiązkiem uzyskania uprzedniego zezwolenia mającego zastosowanie do działalności central rezerwacji taksówek, która to działalność nie podlega kwalifikacji jako „usługa społeczeństwa informacyjnego”.
- 82 Z tego względu, jak wskazał rzecznik generalny w pkt 69 opinii, takie przepisy, w odniesieniu do których sąd odsyłający stwierdza, że skutkują zobowiązaniem Star Taxi App do uzyskania od właściwego organu uprzedniego zezwolenia na wykonywanie działalności, nie są równoznaczne z utworzeniem nowego systemu uprzedniego zezwolenia, który dotyczyłby konkretnie i wyłącznie usługi społeczeństwa informacyjnego.
- 83 Wynika z tego, że przewidziany w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2000/31 zakaz stosowania wszelkich systemów uprzedniego zezwolenia lub wszelkich innych wymogów mających równoważny skutek nie ma zastosowania do uregulowania takiego jak będące przedmiotem postępowania głównego.
- 84 W związku z tym nie może istnieć kolizja pomiędzy tym przepisem a art. 9 i 10 dyrektywy 2006/123, które z tego względu mają zastosowanie do takiego uregulowania.
- 85 Należy zatem ustalić, czy artykuły te należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie takiemu uregulowaniu.
- 86 W tym względzie z sekcji 1 rozdziału III dyrektywy 2006/123 wynika, że aby krajowy system zezwoleń, ze swej natury ograniczający swobodne świadczenie rozpatrywanych usług, był zgodny z przewidzianymi w niej wymogami, konieczne jest w szczególności, by spełniał on warunki określone w art. 9 ust. 1 tej dyrektywy, a mianowicie był niedyskryminacyjny, uzasadniony nadrzędnym

względem interesu ogólnego i proporcjonalny, a także by kryteria udzielania zezwoleń przewidzianych w tym systemie odpowiadały art. 10 ust. 2 tej dyrektywy, a mianowicie były niedyskryminacyjne, uzasadnione nadrzędnym względem interesu ogólnego, proporcjonalne do owego celu związanego z interesem ogólnym, jasne i jednoznaczne, obiektywne, podane z wyprzedzeniem do publicznej wiadomości oraz przejrzyste i łatwo dostępne (wyrok z dnia 22 września 2020 r., *Cali Apartments*, C-724/18 i C-727/18, EU:C:2020:743, pkt 57).

- 87 Wynika z tego, że ocena zgodności uregulowania państwa członkowskiego ustanawiającego taki system zezwoleń z dwoma artykułami wymienionymi w poprzednim punkcie, które ustanawiają jasne, precyzyjne i bezwarunkowe obowiązki nadające im skutek bezpośredni (*effet direct*), wymaga dokonania odrębnej i sukcesywnej oceny w pierwszej kolejności zasadności samej zasady ustanowienia tego systemu, a następnie przewidzianych w nim kryteriów udzielenia zezwoleń (wyrok z dnia 22 września 2020 r., *Cali Apartments*, C-724/18 i C-727/18, EU:C:2020:743, pkt 58).
- 88 W tym względzie należy zauważyć, że postanowienie odsyłające dostarcza Trybunałowi jedynie niewiele informacji pozwalających mu na udzielenie sądowi odsyłającemu użytecznej odpowiedzi.
- 89 Do tego sądu należy zatem dokonanie oceny, w świetle wszystkich istotnych okoliczności, czy system uprzedniego zezwolenia ustanowiony w przepisach będących przedmiotem postępowania głównego rzeczywiście spełnia dwa rodzaje wymogów przypomnianych w pkt 86 i 87 niniejszego wyroku (zob. analogicznie wyrok z dnia 22 września 2020 r., *Cali Apartments*, C-724/18 i C-727/18, EU:C:2020:743, pkt 78).
- 90 Jeżeli chodzi jednak o ocenę uzasadnionego charakteru kryteriów regulujących korzystanie przez właściwe organy z przysługującego im uznania, należy zauważyć, podobnie jak uczynił to rzecznik generalny w pkt 99 i 100 opinii, że uzależnienie wydania zezwolenia na świadczenie usługi od spełnienia wymogów technicznych nieodpowiednich dla danej usługi, a tym samym generujących nieuzasadnione obciążenia i koszty dla usługodawców, nie może być zgodne z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2006/123.
- 91 Może tak być w szczególności w przypadku nałożonego na podmioty świadczące usługę pośrednictwa, której przedmiotem jest umożliwienie nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie, obowiązku polegającego na przekazaniu kierowcom zamówień przy pomocy stacji nadawczo-odbiorczej, czego sprawdzenie należy jednak do sądu odsyłającego.
- 92 W istocie ów obowiązek – ciąży zarówno na podmiocie świadczącym usługę pośrednictwa, jak i na kierowcach taksówek – posiadania tego rodzaju urządzenia przesyłowego, związany również z nałożeniem na podmiot świadczący usługę pośrednictwa wymogu posiadania szczególnego personelu odpowiedzialnego za przekazywanie zamówień kierowcom, jest nie tylko bezużyteczny, lecz również bez żadnego związku z cechami usługi całkowicie związanej z możliwościami technicznymi smartfonów, które pozwalają, bez bezpośredniego pośrednictwa człowieka, na zlokalizowanie zarówno kierowców taksówek, jak i ich potencjalnych klientów, i automatyczne nawiązanie kontaktu między nimi.
- 93 Mając na uwadze powyższe, na pytania drugie i trzecie należy odpowiedzieć w następujący sposób:
- Artykuł 56 TFUE, art. 3 ust. 2 i 4 dyrektywy 2000/31 oraz art. 16 dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że nie mają one zastosowania do sporu, w którym wszystkie istotne okoliczności ograniczają się do terytorium jednego państwa członkowskiego.
 - Artykuł 4 dyrektywy 2000/31 należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do uregulowania państwa członkowskiego, które uzależnia świadczenie usługi pośrednictwa, której przedmiotem jest umożliwienie nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za

wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie i która podlega kwalifikacji jako „usługa społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2000/31, który odsyła do art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535, od uzyskania uprzedniego zezwolenia, co jest już wymagane od innych podmiotów świadczących usługi rezerwacji taksówek.

- Artykuły 9 i 10 dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które uzależnia świadczenie usługi pośrednictwa, której przedmiotem jest umożliwienie nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie, od uzyskania uprzedniego zezwolenia na wykonywanie ich działalności, jeżeli warunki uzyskania tego zezwolenia nie odpowiadają wymogom przewidzianym w tych artykułach, w szczególności ze względu na ustanowienie obowiązków technicznych nieodpowiednich dla danej usługi, co podlega zweryfikowaniu przez sąd krajowy.

W przedmiocie kosztów

- ⁹⁴ Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

- 1) Artykuł 2 lit. a) dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym), który odsyła do art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, należy interpretować w ten sposób, że „usługę społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu tych przepisów stanowi usługa pośrednictwa polegająca na umożliwieniu nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie, w przypadku której świadczący ową usługę zawarł w tym celu umowy o świadczenie usług z kierowcami w zamian za zapłatę miesięcznego abonamentu, ale nie przekazuje im zamówień, nie określa ceny za kurs ani nie zapewnia jej poboru od zainteresowanych osób, które uiszczają ją bezpośrednio u kierowcy taksówki, a ponadto nie sprawuje kontroli nad jakością pojazdów i ich kierowców ani nad ich zachowaniem.
- 2) Artykuł 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535 należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie organu władzy lokalnej, które uzależnia świadczenie usługi pośrednictwa, której przedmiotem jest umożliwienie nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie i która podlega kwalifikacji jako „usługa społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535, od uzyskania uprzedniego zezwolenia, co jest już wymagane od innych podmiotów świadczących usługi rezerwacji taksówek, nie stanowi „przepisu technicznego” w rozumieniu owego art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535

- 3) Artykuł 56 TFUE, art. 3 ust. 2 i 4 dyrektywy 2000/31 oraz art. 16 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że nie mają one zastosowania do sporu, w którym wszystkie istotne okoliczności ograniczają się do terytorium jednego państwa członkowskiego.

Artykuł 4 dyrektywy 2000/31 należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do uregulowania państwa członkowskiego, które uzależnia świadczenie usługi pośrednictwa, której przedmiotem jest umożliwienie nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie i która podlega kwalifikacji jako „usługa społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2000/31, który odsyła do art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535, od uzyskania uprzedniego zezwolenia, co jest już wymagane od innych podmiotów świadczących usługi rezerwacji taksówek.

Artykuł 9 i 10 dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które uzależnia świadczenie usługi pośrednictwa, której przedmiotem jest umożliwienie nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie, od uzyskania uprzedniego zezwolenia na wykonywanie ich działalności, jeżeli warunki uzyskania tego zezwolenia nie odpowiadają wymogom przewidzianym w tych artykułach, w szczególności ze względu na ustanowienie obowiązków technicznych nieodpowiednich dla danej usługi, co podlega zweryfikowaniu przez sąd krajowy.

Podpisy